

1

„Hod' sebou, Millo!“ volá na mě Linnéa. „Už tu klušeme dokola nejmíň čtvrt hodiny!“

Z hnojiště vidím na jízďárnu, kde Anna s Linnéou opracovávají koně před skákáním. Jak jim závidím. Annin Krabat plavně kluše, uši pozorně nastražené dopředu, a černým ocasem pohupuje ze strany na stranu. Strašně rád skáče. Jak vidí překážku, rázem má plno energie, ačkoli je to jinak docela lenoch.

Dante taky vypadá hezky, i když Linnéa se stejně tváří nasupeně. To je u ní ale vcelku normální. Ať se Dante snaží sebevíc, nikdy není spokojená a chyba je podle ní vždycky v koni. Nejspíš ji nikdy ani ve snu nenapadlo, že sama není dokonalá.

„Už jdu,“ zavolám směrem k jízďárně.

Vykydat čtyři boxy je docela fuška a zabere to dost času. Mokrá sláma je pořádně těžká a kolečko má propíchnutou pneumatiku, takže se s ním pěkně nadřu. Teď už mi ale zbývá jen podestlat čistou slámou a zamést. Prach sice víří na všechny strany, ale výsledek stojí za to. Stáj vypadá krásně čistě a uklizeně. Uklízení mě docela baví, což asi

většina lidí nechápe, ale já jsem zvyklá, že jsem jiná než ostatní.

Odložím koště a pospíším si do jízdárny.

„Můžeš mi ten skok trochu snížit?“ zavolá Anna.

„Jasně,“ odpovím.

Čtyři překážky, které jsou v jízdárně rozestavené, jsou zdvižené do metrové výšky ještě odminula, kdy Anna s Linnéou skákaly. Na začátek je to moc vysoko, koně se nejdřív potřebují rozehrát, takže je všechny snížím na sedmdesát centimetrů. Dřevěná břevna jsou pěkně těžká, ale já mám síly dost.

Linnéa najede na první skok. Dante zvedne hlavu a zrychlí, až ho Linnéa musí vzít pořádně zpátky, aby ho po doskoku mohla navést na další překážku.

„Uklidni se,“ okřikne ho nahlas.

Linnéa si o sobě myslí, že je bůhvíjaká jezdka, ale taková sláva to zase není. Při skákání často zůstane za pohybem a taky má docela tvrdou ruku. Ale to jí samozřejmě říct nemůžu. Nejsem blázen. To by mi v životě nezapomněla a už by mi pak Danteho nikdy nepůjčila. Ale v duchu ji kritizuju docela často. Hlavně když má zrovna špatný den a nic jí není dost dobré.

Linnéa ve stáji o všem rozhoduje, aspoň mezi námi holkami. Jinak má samozřejmě hlavní slovo Marianne, protože je dospělá a je to její stáj. Anna s Linnéou skoro vždycky souhlasí a já vlastně ani nemám právo na vlastní názor.

Jednak jsem o rok mladší, je mi teprve třináct, ale hlavně na rozdíl od Anny s Linnéou nemám vlastního koně. Jen ve stáji vypomáhám, takže si nemůžu moc vyskakovat.

Ale já jim ještě ukážu. Zařekla jsem se, že jednou budu jezdit líp než ony, a to hodlám dodržet. Budou ještě koukat.

„Zvedni tu zelenou,“ křikne na mě Linnéa a já ji rychle poslechnu.

Baví mě se na ně dívat, jak skáčou. Ještě raději bych samozřejmě skákala taky, ale holky mi svoje koně na skákání půjčují jen výjimečně, což ostatně chápu. Já kdybych měla vlastního koně, nikomu bych ho nepůjčila. Nikdy. Byl by jen a jen můj a nikdo jiný by se ho ani nedotkl.

Postupně zvednu všechny čtyři překážky až na metr. Oběma koním to dnes jde, ani jednou nic neshodí. Dokonce i Linnéa se tváří spokojeně a pochvalně poplácá Danteho po krku.

Vtom jí v kapse pípne mobil a ona ho rychle vyloví. Zdá se, že na tuhle esemesku celou dobu čekala. Bleskově naťuká odpověď a zastrčí telefon zpátky do kapsy. Celá se červená a lesknou se jí oči.

„Millo, vykrokuješ Danteho?“ zavolá na mě. „Já musím jít.“

Ani nestačím odpovědět a ona už seskočí a podává mi otěže a přílbu. Ví, že ježdění nikdy neodmítnu, i když jde jen o vykrokování.

„A co já?“ podiví se Anna. „Vždyť jsme se domluvily, že pojedeme domů spolu. To na mě nepočkáš?“

„Sorry, spěchám,“ pokrčí rameny Linnéa a zamíří ke stáji. Jezdecké kalhoty jí padnou jako ulité. Na takové věci si potrpí. Nikdy by si na sebe nevzala otrhané tepláky, neforemné džíny nebo seprané tričko. Dokonce ani ke koním. Anna ji sleduje pohledem, ale Linnéa se ani neotočí. Má plné ruce práce s načechráváním vlasů, které jí přilba připlácla k hlavě. Na nás s Annou a na Danteho už zřejmě zapomněla.

Nasednu a zkrátím si třmeny. Mám o něco kratší nohy než Linnéa. Sedlo je ještě vyhřáté. Pokaždé když si sednu na koně, zaplaví mě neskutečný pocit štěstí. Jsem prostě pro ježdění a pro koně stvořená. Nejradši bych se do stáje rovnou nastěhovala, ale to samozřejmě nejde, nemůžu přece doma nechat Josífka.

Jdeme vykrokovat na louku kolem lesíka. Listí už začalo pomalu žloutnout a mokrá tráva krásně voní babím létem. Kopyta koní se boří do vlhké země. Dante je na krku zpocený, Linnéa ho dnes nešetřila. Pohladím ho po zrzavé hřívě. Ryzáci se mi obecně moc nelíbí, ale Dante je fešák. Má hustou ofinu a úzkou lysinku. Ale Krabat se mi líbí ještě víc. Má tmavě hnědou, skoro černou srst, čtyři bílé ponožky a na čele hvězdičku.

Podívám se na hodinky. Tři čtvrtě na šest. Vlastně bych už měla být doma, Josífek má určitě hlad. Možná bych ho mohla naučit kydat, to bych ho potom mohla brát do stáje s sebou. Po škole bych ho vždycky vyzvedla ze školky a namazala bych nám k svačině chleba. To by snad šlo.

„Vsadím se, že to byl Alex,“ zamumlá Anna. „Proto se na mě Linnéa vykašlala.“

„Cože?“

Tak jsem zabrala do myšlenek, že jsem na Annu dočista zapomněla. Ta se teď zatváří překvapeně. Možná mě taky nevnímala a jen si tak přemýšlí nahlas. Černé rovné vlasy jí splývají po zádech jako hedvábí. Pochází z Vietnamu, rodiče ji adoptovali, když jí bylo jen pár měsíců. Je moc hezká a má krásné hnědé mandlové oči.

„Co jsi říkala?“ zeptám se.

„Ale nic,“ zavrtí hlavou. „Jenom jsem našťvaná na Linnéu, že na mě nepočkala. Je zamilovaná do Alexe, takže myslím, že ta zpráva byla od něj, když měla najednou tak naspěch.“

„Jak se může někdo zamilovat do Alexe?“ divím se. „Vždyť je to blbec.“

Alex chodí do deváté třídy, ale občas si říkám, jestli je vůbec někdy v hodině, nebo jen celé dny postává s kamarády na chodbě. Jejich největší zálibou je dělat si legraci z nás sedmáků a vytahovat se, kdo z nich se o víkendu víc opil. Alexe dvakrát chytili za drobné krádeže v samoobsluze a na jaře zmlátil jednoho kluka z osmičky tak, že ho museli odvézt do nemocnice. Měl na čele pět stehů a ještě pořád tam má jizvu.

„Ale je hezký,“ namítne Anna.

Pomyslím si, že musí být úplně slepá, ale nahlas jí to ne-